

Med Mariborom in Rimom

Dogodke, ki so te dni iz brbotavega nemira slovenske duhovščine pljusknili v javnost, bi bilo mogoče prevetrili z različnih vidikov. Sporočilnost pobegle informacije je močna, prvovrstni dogodek pa je tudi odziv vrha Slovenske škofovske konference nanjo.

A pustimo ob strani, kdo iz Cerkve na Slovenskem in v kakšni obliki je sporočilo Svetega sedeža za nekdanja slovenska metropolitana prebral, se o njem izrekel in zaradi tega poklical nekoga drugega. Tudi ni meritorno, ali je vatikansko zaušnico slovenski kuriji sporočil nuncij ali sta se žrtveni jagnjeti Kramberger in Uran komu izmed posvečenih o tem izpovedala sama.

Pomembna je zgolj in samo ena stvar: Vatikanu je dovolj neažurnosti pompozno napovedanih sankcij zoper tiste posvečene, ki so ogoljufali male delničarje z mariborsko nadškofijo povezanih podjetij. Sveti sedež, brez skrbi, natančno ve, kdo v mariborski nadškofiji in kako je goljufal in nepravilno

Sveti sedež zelo dobro ve, kdo v mariborski nadškofiji in kako je goljufal in nepravilno delil tuji kapital.

delil tuji kapital v naložbe lastnega interesa. Bodo presvetli iz Slovenske škofovske konference zanikali tudi to, da finančne inšpekcije iz večnega mesta ne prihajajo redno v Slomškov Maribor? Bodo zanikali tudi to, da kakor damoklejev meč nad njimi visi dejstvo, da Vatikan ne bo več finančno pomagal zavoženim projektom lakomne ekonomije izpod Pohorja?

Institucionalizirano krščanstvo je v zgodovini često zakoračilo mimo krščanstva, kot si ga je predstavljal njen ustanovitelj. Vselej ko je v zgodovini Cerkve v prepletu svetega in mesenega zmagalo slednje, so se pojavila gibanja, ki jim je izročilo svetega v podivjanem dualizmu uspelo obvarovati pred zlom. Danes ni nič drugače, le da se v tišini klavzure priprtim molivcem pridružujejo še nekateri škofijski duhovniki in verni laiki.

Cerkev tudi danes širi dobro. Mladež vzgaja v poštenje, iz bede smetišč dviga revne in, ne nazadnje, vernikom vztrajno prevaja tisto staro izročilo svetega, iz katerega pravzaprav izhajajo vse evropske moralne konvencije.

Ko je Inocenc III. sanjal, da se podira papeška lateranska bazilika, je njegove sanje pred moro ubranil siromak v rjavi obleki, prepasani z vrvjo, in cerkev podprl s svojimi rameni. Janez Bernardone je namreč ravno v tistem času stopal pred papeža, da mu dovoli ustanovitev reda, ki ga danes poznamo pod imenom frančiškani.

Pot, ki jo je zgladni pater večkrat bos prepešočil med Assisijem in Rimom, da je lahko ustvaril svoj red, bi bila lahko podobna poti, ki jo med Mariborom in Svetim sedežem hodijo razni finančni komisarji in posvečeni farji. Pa ni. Dokler bodo nekateri slovenski škofje svojo interpretacijo resnice prepuščali dikciji umetnega molka, dokler se bodo tako do podrejene jim duhovščine kot do vernikov obračali z mestoma že žaljivo aroganco, je Frančišek zanje nedosegljiva instanca, ideja o pomiritvi zaradi mariborske nadškofije razvrvanih vernikov pa prazna iluzija.

Plevel se ruva s korenino vred, drugače požene na novo. Kaj že, ves ta čas, počne korenina finančnih težav mariborske nadškofije?

Dejan Karba
o zadnjih dogodkih
v slovenski Cerkvi